

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον άριθμόντες χρόνον
την κλεινήν οικουμένην γην των Παρθενώνων.

Χίλια κ' ένηκαύσα πέντε,
τά μουνομή κ' έν ανουνηένται.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολλό.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναι μ όνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρα—δέ κα φράγκα και' σ τώ χέρι

Είς γνάθιν φέρομεν παντός εύροσούσιν τσελεπή
ότι πωλούμεν όσάματα Έρωπούς άνελλιπή
μή την άνάλογον τιμήν κ' όσοιοσ άπ' έξω θέλει
δέν δά πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Όκτωβριος, δευτέρα κ' έικοστή,
άτμόσφαιρα μιά κρύα μιά ζεστή.

Αώδεκα κ' έννακόσα λογαριάζω
και ρίμαις γιά τόν Κόντε μας ταιριάζω.

Τού Ρωμιού μας τό Γρα φείον μ' ένα χείμαρρον φόδον
'σής Πηγής της Ζωοδό χαν μετερέθη την όδόν,
πύται δράσεως μεγάλης πολιτεάρχος σταθμός,
'στην οίκλιαν Έμπειρίου, δεκατέσσαρ' άριθμός.

Μά σό, πού μονομουρίζεις,
ή σέψεις ή δευτέρα
είναι, καθός γνωρίζεις,
της πρώτης ασφατέρα.

Έσπώνουδος αίσια
τουσ Κόντες τουσ Μεσοεία,

Γ' αυτό λοιπόν ή πρώτη
έγκατελεφθη τάρα,
κ' έβγήκε, πατριώτη,
χωρίς μιά κλαπαδόρα.

- Π.— Πί κάνεις, βρέ σακίτη:
- τι ξέρεις γιά Βουλή;
- Τόν είδες τόν Κορφιάτη;
- Π.— Τόν είδα, Φασουλή.
- 'Αμμή και σό τόν είδες;
- Φ.— Τόν είδα, σαμαμάθι,
- κ' ίδλόχροναιοσ έκείδες
- μοσ' φτέρωσαν τά στήθη.

Έφοδούσανε τάγέρι
λευκώτατα πανιά,
κ' ό Κόντες δίνει χέρι
'σής σιρογγας του ταγιά.

'Ηλθε με την Μυκάλή
κ' έπήραν τοῦτοι κ' άλλοι,
πού κόβουτε και ράβουν,
γιά να τόν παραλάβουν.

Σιμόπουλοσ δ φίλοσ
μ' έβεινο τό γλυκό
και μελιτώδες χείλιοσ
ήτο παρών έκει.

Τόν είδα σ'ό βαπόρι
χωρίς κανένα οκοφο.
φοροδσε τό κασίρι
τό τακικό, βρέ μπυφο.

Είς τόν' Ανάργυρο τόν
τόν είδα ' άκουμάτι,
είδα και τόν Καμπά,
τόν και συμπέθερο τόν.

Καθείς τουσ λεί κεί,
κ' είπανε σ'την δοχη
να κάνουν του Κορφιάτη
μεγάλ' ύποδοχή.

Τόν είδα με συμβούλοσ
άγνωστοσ και γνωστοσ
και με Στεφανοπούλοσ
και φίλοσ του πιστόσ.

'Ηλθεν δ Μαζαρίνης
άπό την Ιταλία,

κ' ὁ Σλήμαν κ' ὁ Σισίης
τοῦ θήλωσαν φίλα.

Τὸν εἶδα ὄχιος σκοῦφο
νὰ πάρη καὶ τὸν Ρούφο,
κ' αὐτὸν τὸν Κανακάρη
καὶ τὸν φρουσανεῖδ',
κ' ἄλλους πολλοὺς θὰ πάρη,
κ' ὅλα θὰ πῶν καλά.

* Ρωτοῦσαν τὸν Κορφάτη,
τὸν Κόντε τοσιεπῆ,
γὰρ τὸ ταξεῖδι κἀνί
μὲ τρόπο νὰ τοὺς πῆ.

* Ὅμως ἐκεῖν' ἦ τζόγια,
ποῦχει σὸ στόμα μέλι,
δὴν ἔβγαζε τὰ λόγια
παρὰ μὲ τὸ τσιγκέλι.

Τότε καδέν' ἀγὶ του
φρονάζει κλαῖον· οἴμοι!
ἔχασε τὴν φωνή του
κ' αὐτὸς σὸν τὸν Ζαήμη.

* Μιλοῦσε μὲ τὸ ζόρι,
τοὺς εἶπε τὸ και τὸ,
πὼς μέσα σὸ βαπόρι
δὴν ἔκαν' ἔμετό.

Μὰ μόλις ἰδῶ πέρα
ἐπάτης* στὴν ἔξτρα,
* στῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα,
κ' εἶδε τὸ κάθε κόμμα,
εὐθὺς χωρὶς αἰτία
τὸν ἔησασε ναυτία.

Κ' ἐκεῖνοι γὰρ πολλὰ
τοῦ κάνουν ὄμυλια,
κ' ἂν πέρασε καλά
μέσα στὴν Ἰταλία.

Κ' ἂν ἔβγα' ἐκεῖ πέρα
σπαγέτο μακαρόνι,
κ' ἂν εἶδε καμμὰ μέρα
τὸν κύριον Τσιόν.

Κ' ἂν τοῦπε, βρε μπαμπέση,
κ' ὁ φίλος Ἰταλὸς
πὼς πρόκειται νὰ πῶση
ὁ Ράλλης ἀσφαλῶς.

Π.—

Τὸν εἶδα τὸν Κορφάτη
κ' ἔγω, βρε Φασουλή...
* σὸ σπῆτι του* τομάτοι
τὸν πῆγαναν πολλοί.

Τι κόσμος καὶ τί φίλοι!
κ' ἐκεῖνος σαματῆ
καὶ μὲ λευκὸ μαντέλι
τοὺς ἀποχαιρετῶ.

Κ' ἀπέσως ἀμαπαρόδη
* σὸ σπῆτι σκοτιαμένος,
φασόδες πλατὺς διαφῶθη
γιατ' ἦταν κουρασμένους.

Δὴν ἐδέχθη μὴ' ἔμένα,
μήτε φίλο του κανένα,
μήτε τὸν Αναγγυρὸ του,
μήτε τὸν συμπεθέρο του.

Δὴν ἐδέχθη μὴ' ἐμπιστοὺς,
ποῦ τοὺς εἶχ' ἐμπιστοσύνη,
μήτε τοὺς θεοραϊστατοὺς,
μήτε Σλήμαν καὶ Σισίη.

Πάντες ἔμειναν ἐντός,
μὰ δὴν θύμωσε κανεὶς
φίλος του καὶ συγγενής,
ποῦ δὴν ἔγινε δευτός.

Φ.— * Ὅλο καὶ καμαρόνω
τοῦ Κόντε τὸ μουστάκι,
τὰ μάτια μου γλαρόνω
νὰ δῶ τὸ Κορφῶτάκι.

Κ' αὐτὸ μὲ βία μπαίνει
* σὸ σπῆτι τὸ γνωστό,
κ' ἀπέσω χάσκον μένει
τὸ κόμμα τὸ πιστό.

* Ἐ' λλοσά' λιγάκι
τὰ δαῖ μὸν τὰ θραμπὰ
δὴν ἔβλεπαν Γεωργάκη,
Σιμόπουλο, Καμπὰ.

* Ὁ κόσμος διελόδη,
τὸ στήριγνε τὰ πλήθη,
μὰ ἰδοτενρα κ' ἔγω,
καὶ τώρα, Παρμιέτο,
τραγοῦδα μ' ὀργανέτο
τὸν πρῶν Πρωθυπουργό.

Τὸς Θεοτόκη μὰρ πατινάτζα
* μπρὸς τοὺς σπητζοὺ του τὴν Σπιανάτζα.

Φ.— Καλῶς* σὶν οἶδρ Τζωρτζι, ποῦ μὲς* στὴν Ἰταλία
* πῆγε νὰ κουβεντιάση μαζί μὲ τὸν Τσιόνι,
καλῶς μὰς ἤλθε τώρα, ποῦ πᾶσι μεταλλεῖα
* βγήκαν μὲς* στὴν Λοκρίδα καὶ μὲς* στὴν Ἐρμιόνη.

Τώρα ποῦ μὰς συντρέχει κ' ἡ Πόλη τοῦ Σουλτάνου,
τώρα ποῦ* λιγοστεῖται τὸ Μῆισου μας ἡ στάνη,
ποῦ σκανδαλλεῖ κόσμο τὸ κέρο τοῦ Γαϊτάνου,
καὶ σκάνδαλα μεγάλα πᾶνε σχοινὶ γαϊτάνι.